

UZASADNIENIE

M. G. skazany został następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego w Toruniu** z dnia 23 grudnia 1983 r., sygn. akt **II K 885/83** za przestępstwo z art. 208 d k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 25.000 zł, za przestępstwo z art. 203 § 1 d k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 15.000 zł; przy czym karę pozbawienia wolności po złagodzeniu na mocy amnestii 16.08.1984r. wykonano 23.08.1984r.

II. **Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 17 października 1985r.**, sygn. akt **II K 495/85** za przestępstwo z art. 203 § 1 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w dniu 17.06.1985r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 40.000 zł;

III. **Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 15 lipca 1986r.** sygn. akt **II K 213/86** za przestępstwo z art. 186 § 1 d k.k. popełnione w okresie od sierpnia 1984r. do 16.06.1986r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

IV. **wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 31 grudnia 1986r.** sygn. akt **II K 1551/86**, którym połączono kary pozbawienia wolności wymierzone wobec skazanego w sprawach II K 495/85 i II K 213/86 i wymierzono skazanemu w ich miejsce łączną karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (karę wykonano w dniu 05.05.1988r.);

V. **Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 9 stycznia 1990r.** sygn. akt **II K 7/90** za przestępstwo z art. 199 § 2 d k.k. w zw. z art. 61 i art. 60 § 1 d k.k. na karę grzywny w kwocie 200.000 zł;

VI. **Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 17 stycznia 1992r.** sygn. akt **II K 897/91** za przestępstwo z art. 186 § 1 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w okresie od lipca 1990r. do 13.06.1991r. na karę 1 roku pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 288 d k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w kwocie 3.000.000 zł, w miejsce których orzeczono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (w dniu 03.06.1993r. wykonano karę pozbawienia wolności);

VII. **Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 15 kwietnia 1992r.** sygn. akt **III K 925/91** za przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w dniu 21.08.1988r. na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w kwocie 100.000 zł (w dniu 06.06.1994r. wykonano karę grzywny);

VIII. **wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 27 kwietnia 1993r.** sygn. akt **III K 181/93**, którym połączono skazanemu kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone w sprawach o sygn. akt III K 925/91 i II K 897/91 i wymierzono skazanemu łączną karę 4 lat pozbawienia wolności i łączną grzywnę w kwocie 300.000 zł (w dniu 11.05.1996r. wykonano karę pozbawienia wolności);

IX. **Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 19 czerwca 2000r.** sygn. akt **II K 78/00** za przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 7 stycznia 2000r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat; następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 21.09.2004r. zarządzono skazanemu wykonanie warunkowo zawieszonej kary, następnie warunkowo przedterminowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary postanowieniem z dnia 23.02.2010r. z okresem próby do 23.02.2012r.

X. **Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 13 maja 2003r.** sygn. akt **II K 4/03** za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od maja 2001r. do marca 2002r. na karę 1 roku pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 23.02.2010r. Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. sygn. akt III Kow 93/10 warunkowo przedterminowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary z okresem próby do 23.02.2012r. i nie odwołano warunkowego przedterminowego zwolnienia;

XI. **Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 października 2008r. sygn. akt III K 443/08** za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od 04.04.2002r. do 12.06.2002r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat i karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł, następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25.03.2013r. zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności i odbywał ją skazany w okresie od 21.08.2013r. do 21.02.2015r.; przy czym karę grzywny wykonano w całości, w tym w części poprzez odbycie 54 dni zastępczej kary pozbawienia wolności w okresie od 09.06.2010r. do 02.08.2010r.

XII. **Sądu niemieckiego – Amtsgericht Berlin – Tiergarten z dnia 15 marca 2011r. sygn. akt (328 Cs) 2 StJs 1863/10 (72/11)** za przestępstwo z art. 370 ust. 1 nr 2 k.k., na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 Euro jedna stawka;

XIII. **Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 14 września 2012r. sygn. akt II K 348/12** za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 30.01.2012r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat i karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 30 złotych jedna stawka, przy czym postanowieniem z dnia 18.10.2013r. zarządzono skazanemu wykonanie warunkowo zawieszony kary i obecnie skazany odbywa karę pozbawienia wolności od 21.02.2015r. do 20.02.2017r., a postanowieniem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 19.03.2015r. karę grzywny zamieniono na 5 miesięcy po 35 godzin prac społecznie użytecznych; następnie zamieniono karę grzywny na 25 dni zastępczej kary pozbawienia wolności

XIV. **Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 1 sierpnia 2012r. sygn. akt XI K 11/11** za przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. popełnione w okresie od 02.01.2004r. do 31.03.2006r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł; za przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. popełnione w okresie od 23.01.2004r. do 27.12.2005r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 50 zł; za przestępstwo z art. 62 § 2 k.k.s. popełnione w dniu 19.07.2005r. na karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł; za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 09.08.2004r. do 28.10.2004r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 25.08.2006r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw popełnione w dniu 16.11.2005r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; przy czym w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny wymierzono skazanemu łączną karę 3 lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 zł, zaliczono skazanemu na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.04.2007r. do 27.04.2007r., ponadto zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności za grzywnę w wymiarze 100 dni;

XV. **Sądu Rejonowego w Szczecinku z dnia 11 lutego 2014r. r., sygn. akt II K 739/12**, za przestępstwo z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. popełnione w okresie od 03.01.2006r. do 28.03.2007 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat i wymierzono karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 100 zł jedna stawka, przy czym na podstawie art. 24 § 1 k.k.s. za karę grzywny wymierzoną skazanemu uczyniono w całości odpowiedzialnym podmiot wskazany w wyroku;

Sąd Okręgowy w Poznaniu, po rozpoznaniu kwestii łączenia wymienionych wyżej kar, wyrokiem łącznym z dnia 29 stycznia 2016 r. w sprawie III K 269/15, orzekł w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 569 §

1 i 2 k.p.k. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego M. G. wyrokami opisanymi wyżej w punktach: **X – sygn. akt II K 4/03 Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp.** i **XI – sygn. akt III K 443/08 Sądu Okręgowego w Poznaniu** i wymierza skazanemu M. G. w ich miejsce **karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. oraz art. 82 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2012r. po myśli art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zalicza skazanemu M. G. okres kary pozbawienia wolności obytej w całości w sprawie sygn.. akt III K 443/08 w okresie od 21.08.2013r. do 21.02.2015r. w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także zalicza odbytą w całości karę 1 roku pozbawienia wolności w sprawie sygn.. akt II K 4/03 w okresie od 10.01.2009r. do 26.02.2009r., od 02.04.2009r. do 01.09.2009r., od 02.01.2010r. do 24.02.2010r. i w pozostałej części odbytą wobec pozytywnego upływu okresu próby i nie odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia w sprawie III Kow 93/10 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp., uznając tym samym karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w pkt 1 niniejszego wyroku za odbytą w całości ;

3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) i art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 3 k.k.s. oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny orzeczonej wobec skazanego M. G. wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy o sygn. akt XI K 11/11, opisanym wyżej w pkt XIV i **łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec skazanego wyrokami opisanymi wyżej w punktach: XIII – sygn. akt II K 348/12 Sądu Rejonowego w Toruniu i XIV – sygn. akt XI K 11/11 Sądu Rejonowego w Bydgoszczy** i wymierza skazanemu M. G. w ich miejsce **karę łączną 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności** oraz **karę łączną grzywny w wymiarze 220 (dwieście dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;**

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 4 wyroku kary łącznej 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności zalicza skazanemu M. G. okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.04.2007r. do 27.04.2007r. w sprawie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy sygn.. akt XI K 11/11, a także okres odbytej dotąd od dnia 21.02.2015r. do – nadal - kary pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Toruniu sygn.. akt II K 348/12 ;

6. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 4 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

7. na podstawie art. 85 a contrario k.k. i art. 89 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed zmiany, która weszła w życie 8 czerwca 2010r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) i art. 572 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. i w zw. z art. 575 § 1 a contrario k.p.k. **umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego** wobec skazanego M. G. **w zakresie kar orzeczonych wyrokami wskazanymi i opisanymi wyżej w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX , XII i XV;**

8. podstawie § 2 ust. 1- 3, § 14 ust. 5, § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. M. kwotę 147,60 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego przed Sądem Okręgowym w Poznaniu

9. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobiera od niego opłaty.

Apelację od opisanego powyżej wyroku wywiódł obrońca skazanego, działający z urzędu, adwokat K. M., zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucając rażąco niewspółmierną surowość orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, wynikającą z połączenia kar wymierzonych wyrokami Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie II K 348/12 i Sądu Rejonowego w Bydgoszczy w sprawie XI K 11/11.

Podnosząc przytoczony zarzut, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 4 poprzez wymierzenie skazanemu łagodniejszej kary pozbawienia wolności; nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należało – co trafnie uwzględnił Sąd I instancji – że w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowały przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w ich brzmieniu sprzed nowelizacji, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. Jak bowiem wynikało z przepisów art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), przepisów wskazanego rozdziału w ich nowym brzmieniu nie stosuje się do kar prawomocni orzeczonych przed dniem wejścia w życie owych zmian, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie wskazanej nowelizacji. W przypadku zatem skazanego, co do którego żadna z kar nie została wymierzona po dniu 1 lipca 2015 r., kwestię łączenia kar regulowały stosowne przepisy prawa karnego w ich poprzednim brzmieniu.

W oparciu o wskazaną regulację, Sąd I instancji zasadnie ustalił – czego skarżący nie kwestionował – że w stosunku do skazanego zachodziły warunki do wydania wyroku łącznego, tak formalne, jak i merytoryczne, i to co do wyroków wskazanych w zaskarżonym orzeczeniu, tworzących dwa podlegające łączeniu ciągi skazań.

Odnosząc się zaś do zarzutu apelacji obrońcy skazanego, w pierwszej kolejności zauważyć należało, że kwestionował on wyłącznie wymiar kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego w ramach drugiego z wyodrębnionych ciągów, to jest wymiar orzeczonej w pkt 4 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku kary 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Argumentacja przytoczona przez apelującego na poparcie jego stanowiska o nadmiernej surowości tej kary okazała się nietrafna; przy czym owa nietrafność uwidaczniała się nawet bez potrzeby odwoływania się do dogłębnej analizy tejże argumentacji. Wyrażała się ona bowiem w przyjętym przez apelującego sposobie argumentowania, sprowadzającym się de facto do prostej polemiki z sądowym wymiarem kary i przywołaniem przez apelującego – w charakterze przesłanek łagodzących – wyłącznie okoliczności znanych i uwzględnionych przez Sąd I instancji.

Stanowisko apelującego nie uwzględniało zatem należyście tego, że kara łączna stanowić ma syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny. Nie można zatem zgodzić się z kierunkiem rozumowania apelacji, że wydanie wyroku łącznego jest przywilejem dla skazanego, implikującym konieczność dążenia do złagodzenia wymowy orzeczenia o karze. Pierwszeństwo przy wymiarze kary łącznej winny mieć dyrektywy prewencyjne w odniesieniu do sprawcy, ujęte w art. 53 § 1 k.k. (por. komentarze do art. 86 k.k.: pod redakcją Andrzeja Zolla, Zakamycze 1998, teza 7; Jacka Giezka, LEX 2007, teza 4; Piotra Kardasa, Zakamycze 2004, teza 20,24,27,46, nadto wyroki Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie II AKa 129/08 i Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 października 2007 r. w sprawie II AKa 183/07). Kara łączna orzekana w wyroku łącznym dodatkowo powinna stanowić swego rodzaju korektę – poprzez pryzmat oceny dotychczasowego przebiegu okresu wykonywania poszczególnych kar jednostkowych – kar zawartych w podlegających łączeniu wyrokach. Tak więc kara łączna nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać

na korzyść skazanego, swoista premia, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawy wielości – pozostających w realnym zbiegu – przestępstw.

Zauważyć następnie należało – co apelujący wprost przyznał zresztą w swojej apelacji – że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny związku przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi czynami przypisanymi skazanemu w ramach drugiego z wyodrębnionych zbiegów przestępstw. Zauważyć należało, iż postulowaną w apelacji w odniesieniu do skazanego zasadę absorpcji stosuje się przede wszystkim w tych przypadkach, gdy przestępstwa wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania. Zatem zasada ta może mieć zastosowanie albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo też w sytuacji, gdy orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że nie mogłyby rzutować na karę łączną.

Tymczasem w przedmiotowej sprawie więź podmiotowo – przedmiotowa pomiędzy poszczególnymi czynami skazanego – jak przyznał sam obrońca w swojej apelacji – nie była ścisła. Sąd I instancji w sposób należyty uwzględnił zatem przy wymiarze kary łącznej separację czasową popełnionych przestępstw, która w przypadku skazanego była znaczna, jako że przestępcza działalność skazanego, składająca się na wyszczególniony ciąg, obejmowała lata 2004 – 2006, a następnie rok 2012. Słusznie zatem rozpiętość czasowa pomiędzy poszczególnymi czynami skazanego potraktowana została jako argument przemawiający przeciwko absorpcji kar jednostkowych.

Argumentu przemawiającego za absorpcją kar nie dostarczały także okoliczności dotyczące podobieństwa popełnionych przez skazanego przestępstw, składających się na wyszczególniony ciąg. Były to bowiem – jak prawidłowo przyjął Sąd I instancji – czyny różnorodnej, naruszające inne kategorie dóbr prawem chronionych i popełnione w odmienny sposób, w tym przestępstwo oszustwa oraz czyny karno-skarbowe. Brak było zatem przesłanek do tego, by okoliczności tej nadawać wymowę łagodzącą.

Podkreślenia wymagało również, iż pozostałe – poza najwyższą w ramach omawianego ciągu karą 2 lat pozbawienia wolności – kary jednostkowe nie były bynajmniej tak minimalne, że nie mogłyby rzutować na karę łączną. Były to bowiem kary 2 lat, 1 roku oraz 10 i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Co więcej wszystkie owe kary jednostkowe wymierzono skazanemu za czyny równie szkodliwe społecznie, przy których popełnianiu skazany ujawnił te same – jak przy czynie, za który orzeczono najwyższą z kar – negatywne cechy, skłaniające go do systematycznego łamania porządku prawnego. Tym samym owe pozostałe skazania nie były w żadnym razie tak niewiele znaczące, by bez szkody dla sprawiedliwego rozstrzygnięcia zostać pochłoniętymi przez najwyższą z kar jednostkowych.

Przytoczone okoliczności sprzeciwiały się postulowanemu przez apelującego uznaniu, że skazanemu winna być wymierzona kara łączna w mniejszym rozmiarze, niż uczynił to Sąd I instancji. W szczególności z przedstawionych powyżej rozważań wynikało, iż brak było podstaw wskazujących na zasadność zastosowania wobec niego przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji.

Dla wymiaru kary łącznej może mieć znaczenie również zachowanie skazanego w czasie wymierzania tejże kary, jednakże – wbrew stanowisku apelującego, który w swej apelacji rozwinął argumentację wyłącznie z tego zakresu – nie można mu nadawać nadmiernego znaczenia, przeważającego słuszność kary wynikającą ze stopnia związku zbiegających się przestępstw, bo ma ono jedynie funkcję subsydiarną (art. 571 § 1 k.p.k.), to jest ma pomóc w określeniu celowości kary łącznej (por: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 listopada 2006 roku, AKa 218/06, KZS 2006/12/23).

Podkreślenia wymagało przy tym, że w przypadku skazanego, jego aktualna postawa nie dostarczała bynajmniej przesłanek przemawiających za znacznym skracaniem czasu stosowania wobec niego oddziaływań penitencjarnych. Postawa ta, jak przyznawał sam apelujący, a co wynikało z aktualnej opinii z Zakładu Karnego – sprowadzała się bowiem do zachowania ocenianego na poziomie przeciętnym; nadto zaś skazany, pomimo oddziaływań penitencjarnych nie zrezygnował z identyfikacji z zasadami podkultury przestępczej, co jednoznacznie wskazywało

na jego świadomie prezentowaną gotowość do negocjowania porządku prawnego. Tym samym wzmiankowana opinia nie odzwierciedlała istotnej poprawy skazanego, czy szczególnego zrozumienia przezeń naganności dotychczasowej postawy życiowej. Nie sposób zatem mówić w przypadku skazanego – jak utrzymywał jego obrońca – o kompletności i skuteczności procesu jego dotychczasowej resocjalizacji. Tym samym twierdzenia apelacji o wypracowaniu przez skazanego autentycznej zmiany podejścia do dotychczasowego postępowania i rzeczywistych – a nie tylko motywowanych koniunkturalnie – staraniach, uznać należało za nieuprawnione.

Omówione powyżej okoliczności w pełni upoważniały zatem Sąd I instancji do odstąpienia od zasady absorpcji i wymierzenia skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady asperacji. Kara ta – w rozmiarze 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności – oceniona być winna jako mieszcząca się w ustawowych granicach i realizująca cele tak prewencji indywidualnej, jak i te dotyczące kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zauważyć przy tym należało, że – jakkolwiek nie stanowi to warunku prawidłowości orzekania kary łącznej – jej wysokość w sposób istotny niższa była od rzeczywistej sumy kar podlegającej łączeniu, a także powodowała faktyczne zmniejszenie rozmiaru wykonywanej wobec niego obecnie represji karnej o 2 lata i 2 miesiące.

Tym samym akceptując w całości zaskarżone rozstrzygnięcie, w tym wysokość ocenianej kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o przepisy § 17 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801), zwracając obrońcy skazanego koszty obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, przy czym wysokość tych kosztów ustalono w wysokości 1/2 opłaty maksymalnej, powiększonej o podatek VAT.

Nadto na podstawie przepisów art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., po uwzględnieniu sytuacji majątkowej skazanego, mającego odbywać karę pozbawienia wolności, zwolniono go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Mariusz Tomaszewski Przemysław Strach Urszula Duczmal